

Наше Слово

УКРАЇНСЬКИЙ
ТИЖНЕВИК
TYGODNIK
UKRAIŃSKI
UKRAINIAN
WEEKLY

Рік LXXIX № 18 (3481) Варшава, 5 травня 2024 року. Ціна / Cena 5 zł (vat = 8%) INDEKS 366609 ISSN 0027-8254

Інтернет-версія газети nasze-slowo.pl

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

*Нехай у наших церквах
міцно лунають дзвони,
що грають, вітають,
сповіщають весну
і воскресіння життя.*

Спаситель-бо

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ISSN 027-8254

Писанки Люцини Яцек

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дозвольте привітати Вас зі світлим Празником Христового Воскресіння!

Пасха – це Празник Нового Життя після Жертовної Смерті Ісуса у Страсну П'ятницю. Ця єдина Пасха – яку тоді в Єрусалимі пройшов Ісус – кожного року святкується, тому що її зміст та спасительна дія тривають постійно, тривають вічно! Пасха – це не свято весни, не свято врожаю, не інші ритуали – це Празник Життя, яке раз перемогло смерть, і ця перемога живе разом з нами, в нас та для нас – постійно. В Світлий празник Пасхи ми наново про це Життя згадуємо та наново ньому радіємо.

Ми, українці, в особливий спосіб в час війни переживаємо переплетення життя і смерті, трагедії невинних смертей, понівечених доль, зруйнованих домівок, тисячів вбитих героїв та злочинів, які вчиняє затуманена диявольською брехнею цинічна росія.

Зло вбиває, але Життя сильніше від смерті! Тому повторюємо, що Христос подолав смерть і воскрес! Як дуже нам ці слова потрібні зараз, коли Україна вкрита могилами десятків тисяч замордованих та загиблих Героїв!

Тому з ще більшою Надією очікуємо Світлого поранка Воскресіння і ним зміцнюємось у всі важкі моменти життя. З ще більшою радістю співаємо «Христос Воскрес із мертвих і тим, що в гробах, життя дарував».

Бажаємо всім Христової Перемоги – для нас, для наших сімей, для нашої України, для наших мрій про вільне і мирне життя!

Бажаємо прекрасних писанок та пресмачних пасок, які скріплять наші сили та підтримують наш дух. Хай радісна пісня, що Христос Воскрес, донесеться до кожної української сім'ї, долетить до кожного дому, до кожного захисника та захисниці, у всі окопи, бліндажі, танки та броньовики! Воскрес Христос! Воскресне вільна ти мирна Україна!

Мирослав Скірка,
голова Об'єднання українців у Польщі

Дорогі Українці!

**Від колективу Посольства України
в Республіці Польща
та від мене особисто
прийміть найщиріші вітання
з Воскресінням Христовим!**

Уже десять років поспіль у Великдень
ми єднаємось у молитві за Україну,
українських воїнів, волонтерів та всіх людей
доброї волі, хто допомагає нам наблизити
довгоочікувану Перемогу над російським злом.

Ми єднаємось у журбі і пам'яті про Героїв
України, які відважно стали на захист Вітчизни
і віддали своє життя на вівтар свободи
і незалежності Української держави
та європейських цінностей.

Ми єднаємось навколо надії про повноправне
членство України в об'єднаній родині
європейських та євроатлантичних держав.

Нехай Воскресіння Господнє утвердить нас
у наших спільних зусиллях для добра нашої
Вітчизни та українсько-польського братерства.

Нехай це світле свято принесе у ваші оселі
радість та благополуччя, доповнить вас силою,
невтомною енергією та витримкою у нашій
спільній боротьбі, яка обов'язково увінчається

перемогою добра над злом,
свободи над тиранією, демократії і прав
людини над людиноненависницьким
тоталітаризмом і тероризмом.

Міцного здоров'я та Божого Благословення!

Зі святом вас, дорогі Українці!

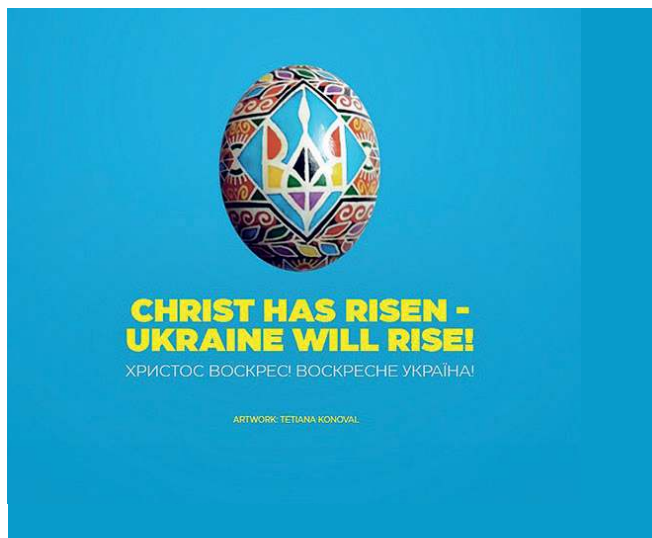
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Посол України в Республіці Польща
Василь Зварич

Писанки Евеліни Грабець

З НАШОЮ ПІДТРИМКОЮ УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ ЗЛО

Кожен Великдень ми відзначаємо перемогу Христа над злом та над самою смертю. Це десятий Великдень з моменту вторгнення росії в Україну та десятий Великдень, який захисники України зустрічають в окопах. Сьогодні кожна українська родина за пасхальним столом сумує за своїми рідними, які є зараз на передовій, захищають свої сім'ї, або загинули, захищаючи їх.

Ми щиро вдячні Збройним Силам України, лідерам України та її союзникам по всьому світу, медичним працівникам, які дбають про поранених, нашому духовенству, волонтерам в Україні та за її межами.

Маємо піклуватися про мільйони українців, які були змушені покинути свою батьківщину. Дбати, аби вони лишалися українцями. Опікуватися сім'ями, які постраждали через російську геноцидну війну. Ми стоїмо з українським народом до перемоги, миру, відбудови і справедливого суду над агресором.

Більшість із нас, хто живе за межами України, далекі від війни. Ми маємо обов'язок зробити так, щоб громадяни та лідери країн, де ми живемо, підтримували та продовжували надавати Україні все необхідне для перемоги та відновлення контролю над міжнародно визнаними територіями.

Ми розуміємо, що тривалий та значимий мир у світі залежить від перемоги України. Наш обов'язок кожного дня робити все можливе, щоб допомогти українцям звільнити Батьківщину та своїх громадян, які живуть в репресіях під російською окупацією.

Світова українська громада – це запорука перемоги України. В єдності наша сила! Разом, єдиним потужним голосом, маємо досягти того, щоб весь цивілізований світ підтримував Україну до її перемоги.

Великдень символізує перемогу добра над злом – те, що істина і правосуддя переможуть над зловісними імперіями світу. З нашою підтримкою Україна переможе зло!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Павло Грод,
голова Світового конгресу українців

Майстер-класи з писанкарства в Гданську

20 квітня у гданській домівці відбулися майстер-класи писанкарства. У події, на яку запрошували місцеві діячі ОУП, взяло участь кілька десятків осіб – діти, молодь та дорослі. Кожен учасник та учасниця мали можливість створити свою унікальну писанку. Під час майстер-класів про українські традиції та техніку писання воском розповіла Олена Демидас.

Подібні заходи перед Великодніми святами відбувалися теж у Гурові-Ілавецькому, Перемишлі тощо.

Фото з фейсбук-сторінки – Домівка Гданськ

Учні «шашкевичівки» стали переможцями воєводського конкурсу «Шкільні мистецькі виступи»

Учні Комплексу загальноосвітніх шкіл №2 ім. Маркіяна Шашкевича в Перемишлі взяли участь у XVI Воєводському огляді сценічної дитячої творчості «Шкільні мистецькі виступи» (Szkolne Prezentacje Artystyczne). 9 квітня в залі Культурного центру в Перемишлі відбувся відбір, а через тиждень, 17 квітня – фінал. У змаганнях взяли участь не лише учні шкіл Перемишля, а й Любачева, Ярослав та Пшеворська. «Шашкевичівку» представляли учениці початкової школи Ганна Сидор (2 клас) та Оряна Хомик (7 клас), а також Вікторія Мігулка (1 клас ліцею). Дівчата виконали пісні українською та французькою мовами. Підготувала їх учителька Наталія Шелест. Лауреаткою I ступеня стала Вікторія Мігулка, тим часом Оряна Хомик посіла III місце.

У категорії «танець» перемогла старша група шкільного ансамблю народного танцю «Аркан» (на фото). Молодша група «Аркана» (4-6 класи), яка дебютувала на великій сцені, отримала вирізнення. Керівниця колективу – Іванка Горків.

Воєводський огляд «Шкільних мистецьких виступів» у Перемишлі відбувся вперше після чотирирічної перерви, викликаній, зокрема, пандемією коронавірусу та початком повномасштабної війни в Україні.

Фото з фейсбук-сторінки школи

Зустріч української громади з головою СКУ

16 квітня з офіційними візитами у Польщі побував голова Світового конгресу українців Павло Грод. У Варшаві він зустрівся з міністрами, дипломатами, а також українською громадою. У ході розмови з міністром у справах Європейського Союзу Польщі Адамом Шлапкою очільник СКУ говорив про підтримку України на шляху до НАТО та Євросоюзу. Також було обговорено підтримку, яку Польща надає Україні в процесі євроінтеграції. Тим часом, спілкуючись із послом України у Польщі Василем Зваричем, Павло Грод порушив питання блокади польсько-українського кордону. Ключові пріоритети в просуванні за кордоном ідеї про подальшу підтримку України стали головною темою зустрічі президента СКУ з представниками української громади. У ній взяли участь (на фото зліва направо) Мирослава Керик – голова фонду «Український дім», Наталя Панченко – лідерка «Євромайдан-Варшава», Галина Андрушків та Вікторія Батрин – засновниці фонду Uniters та голова Об'єднання Мирослав Скірка, який, до речі, теж був присутній під час розмов очільника СКУ з міністром та послом.

Лідери організацій розповіли про свої форми роботи з біженцями та допомогу Україні. Також вказали на проблеми її оформлення.

– Ми наголошували переважно на питанні реєстрації допомоги, що негативно впливає на обсяги ввезених в Україну гуманітарних вантажів. Це доводить до ситуації, що рі-

вень допомоги, котра виїжджає в Україну, зменшується на кількадесят відсотків, – говорить Мирослав Скірка, голова ОУП.

З'явилася теж пропозиція створити у Варшаві Координаційну раду, яка б стала платформою для співпраці між Світовим конгресом та українськими організаціями з Польщі, охочими приєднатися до СКУ.

Нагадаємо, що Світовий конгрес українців – це найбільша структура закордонного українства у світі, яка поєднує багато організацій української діаспори та автохтонів за межами України, представляє інтереси понад 20 мільйонів людей. СКУ об'єднує у своєму складі українські організації понад 35 країн світу та підтримує зв'язки з українцями ще кільканадцяти країн. У Польщі складовою частиною СКУ є ОУП.

Фото з фейсбук-сторінки Мирослави Керик

Посол США в Польщі зустрівся з пластунами у Любліні

15 квітня українські пластуни з Любліна приймали посла США в Польщі Марека Бжезінського. Як зазначають члени люблінського осередку Пласту – української скаутської організації в Польщі, це була гарна нагода сказати декілька слів про їхню діяльність.

– Посол заявив, що йому цікаві такі зустрічі, адже американські дипломати мали вже нагоду співпрацювати з гарцерами в Польщі, – розповідає Ігор Мричко, голова Пласту.

Пластуни згадали також захисників, які боронять Україну.

Увагу посла привернув, зокрема, український прапор із підписами військових, який висить у люблінському осередку організації.

– Ми його отримали від захисників, яких ми, пластуни з Польщі, підтримуємо, – додає голова українських скаутів.

Посол відвідав Пласт із нагоди свого візиту до «Баобабу» – простору в центрі Любліна, який став платформою співпраці міста з середовищами місцевих неурядових організацій. Його створено після початку повномасштабної війни в Україні з метою допомоги біженцям.

Нагадаємо, що предки Марека Бжезінського походять з Підкарпаття. На міському кладовищі в Перемишлі поховані прадіди американського дипломата.

Фото з фейсбук-сторінки Пласт Люблін

Засідання Ради Мазурського відділу ОУП

14 квітня в домовці Об'єднання українців у Польщі в Гіжицьку пройшло засідання Ради Мазурського відділу ОУП

з метою підсумувати діяльність його управи за минулий рік. Також учасники зборів окреслили свої плани на наступні місяці й уклали календар заходів у 2024 році.

Під час зустрічі діячі організації обговорили форму підготовки та реалізації культурно-освітніх проєктів, запланованих управами гуртків і відділом ОУП на Мазурах.

Ще однією темою для дискусії став регламент виборчої кампанії в гуртках і Мазурському відділі, а також підготовка до з'їзду Об'єднання, який запланований на травень 2025 року.

Фото з фейсбук-сторінки – Об'єднання українців Гіжицько

Майстер-класи для дітей у Більську

9 квітня учні українських класів Початкової школи №4 ім. Адама Міцкевича в Більську взяли участь у майстер-класах у більському Музеї обох націй. Тим разом це були заняття, присвячені великоднім традиціям. Учні прикрашали вербові гілки квітами з бібули та стрічками.

Майстер-класи відбулися в межах проєкту Союзу українців Підляшшя «Майстер-класи української культури для дітей та молоді „До джерел”», реалізованої завдяки дотації міністра внутрішніх справ та адміністрації.

Фото з фейсбук-сторінки Союзу українців Підляшшя

Більше новин читайте на сайті: nasze-slowo.pl.
Опрацював на основі повідомлень Павло ЛОЗА

Анна ВІННИЦЬКА

Фото авторки статті

Гурт «Мелодія» готується до конкурсу в Барселоні

Галина Томич, вчителька музики в білобірських школах (початкова школа та ліцей), з гуртом «Мелодія» почала працювати лише рік тому. Перший виступ учасників колективу відбувся під час Польсько-українського колядування, а готувалися вони до нього тільки тиждень. Тоді розучили дві колядки. Виступ настільки сподобався слухачам, а самим учасникам приніс таке задоволення, що це стало стимулом до подальшої праці.

Гурт їздить із концертами в різні міста Польщі, зокрема Ольштин, також відвідав Німеччину. Не було б у цьому нічого особливого, якщо б не факт, що нині учасники «Мелодії» – вже не учні початкової школи ім. Тараса Шевченка, а навчаються в ліцях міст Щецінок та Кошалін. Музика настільки зачарувала Зосю Пtasінську, Тимка Дрозда, Домініку й Оксану Цішек, та Яну Білінську, що вони надалі зустрічаються у вихідні, щоб вдосконалювати свою майстерність. А зараз готуються до поїздки в Барселону на IV Міжнародний конкурс «Вишиванка-Берегиня» та конкурс україноспіву «Диво-вишиванка», що відбудуться протягом 25-26 травня.

– Нам дуже приємно зустрічатися й разом співати, оскільки ми любимо спів. Водночас любимо перебувати

в товаристві одне одного, коли можемо пожартувати чи посміятися. Під час навчання в школі ми заприятелювали, тому маємо надію, що ще якийсь час зустрічатимемося. А це можливо завдяки нашій керівниці Галині Томич, яка створює приємну атмосферу, – в один голос говорять молоді артисти.

Вони кажуть, що цілий тиждень чекають на репетиції та спільні зустрічі, щоб разом поспівати й поговорити. Тому ще більше радіють тому факту, що після закінчення навчання в початковій школі, попри нові шкільні обов'язки, їм надалі вдається співати у колективі.

– Ми завжди з радістю чекаємо на репетицію, під час якої підбираємо цікавий репертуар, щоб він усім підходив, зустрічаємося у вихідні й із задоволенням чекаємо наступної зустрічі, – розповідає керівниця гурту Галина Томич.

«Мелодія» виступає як під час шкільних урочистостей, так і на запрошення у інших містах. Для самих членів колективу виступ у Барселоні – і на конкурсі,

і на фестивалі – став великою несподіванкою, тому готуються до цього з ще більшою старанністю.

– Мої учні – найталановитіші. Кожен із них має талант і дар від Бога, кожен з них вкладає в пісню душу, й тому нам дуже легко працюється, – каже Галина Томич.

А колишні вихованці школи в Білому Борі додають:

– Ми дуже сумуємо за школою, тут була приємна атмосфера. Нині бракує нам як вчителів, так і однокласників, бо з деякими разом вчилися вісім років. Тому радіємо, що можемо зустрічатися на вихідних, а буває і частіше.

Крім гурту «Мелодія», до Барселони для участі в конкурсах їдуть теж

танцюристи білобірської школи, з якими працює її директор Андрій Дрозд.

– Стараннями наших учнів та випускників мені вдалося відновити танцювальний ансамбль «Вітрогон», котрий у минулому діяв у ліцеї, – каже він.

Колектив працює вже другий рік, і саме завдяки Андрію Дрозду його учасники 23 травня вирушать до Іспанії. Директор білобірської школи підкреслює, що поїздка на конкурс і можливість представити себе ширшій публіці – це теж нагорода для дітей та молоді за їхню участь у різноманітних гуртах, які вимагають присутності не лише на уроках у будні дні, але й у вихідні. А поїздка стала можливою завдяки фондові «ДЕКА», спонсорам, а також друзям школи. Тож бажаємо успіхів! ●

Григорій Сподарик

Фото Збігнева Піщак

«Молоді знавці України»

В Ольштині 19 квітня відбувся II Воєводський конкурс знань «Молоді знавці України», який організувала Початкова школа №2 ім. Ярослава Домбровського та Вармінсько-Мазурський центр підвищення кваліфікації вчителів.

Завдання на перевірку знань і словниковий диктант написало 30 учасників з Ольштина, Доброго Міста, Свйонтків, Ельблонга, Гурова-Ілавецького, Бартошиць, Венгожева та Гіжицька. Упродовж шістдесятихвилинного тесту молодша група мала назвати три державні символи України, відповісти на запитання про автора

музики державного гімну або вказати рослину-символ України. Були теж запитання про життя та творчість Івана Франка. Старші учні також відповідали на запитання про державні символи, але й описували їхнє значення. Були питання про обряди та відомого філософа й поета Григорія Сковороду.

Переможцем конкурсу в категорії V-VI клас став Ярема Боднар з Ольштина, у категорії V-VI клас (школа з українською мовою навчання) – Анна Поневозик з Бартошиць, а в категорії VII-VIII клас – Якуб Фаранчук з Ольштина. Конкурсна комісія призначила нагороди за II і III місця та вирізнання. Їх отримало 13 учнів. Приємним і цінним призом для всіх учасників був візит у планетарій та спектакль про астрономічні цікавинки з українським дубляжем. Фурор серед учасників мала ще одна нагорода, яку вони одразу ж і протестували, – це настільна гра «Шевченко питає про Незалежну Україну».

Організатори хочуть, щоб у майбутньому конкурс отримав статус кураторійного. Це підвищить його ранг, зокрема тому, що учні восьмикласники отримуватимуть бали, які потім будуть враховані при вступі до середніх шкіл.

«Такий статус мотивує і мобілізує всіх: учнів, учителів та директорів шкіл», – зауважує Петро Табака, учитель української мови й голова конкурсної комісії. На основі своєї педагогічної практики він бачить, що школярі, коли готуються до конкурсних змагань, як правило, вкладають у це більше зусиль, ніж у звичайні заняття. Підвищення рангу конкурсу, за словами Петра Табаки, потрібне ще й тому, що це єдиний такого роду захід у регіоні. ●

Павло ЛОЗА

Фото автора статті

Через мистецтво – до нормальності та відкритості

Рушник, вишитий волоссям художниці, яке випало через стрес, пов'язаний із війною. Виставка паперових квітів, що символізують дітей, загинлих в Україні під час війни, і три нові додалися лише за один день тривання показу. Це частина презентованих у Народному домі робіт українських художниць, які брали участь у творчих резиденціях.

Про проєкт, учасниками якого протягом року було понад 60 українських митців, розповідає Ліля Каліновська, аспірантка факультету мистецтв Ряшівського університету, котра є співкураторкою мистецьких резиденцій у НД.

Кася Комар-Мацинська, Ігор Василик та Ліля Каліновська

– Понад 60 осіб, переважно резиденток, узяло участь у місячних резиденціях із березня 2023-го по лютий 2024 року. Я знаю, що охочих приїхати до Перемишля було набагато більше.

– Так, було багато. І ми все ще отримуємо багато заповнених анкет. Це художники різних напрямів. Є представники літератури, театру, журналістики, образотворчого мистецтва, але й музиканти. У квітні, наприклад,

Рушник, вишитий волоссям однієї з учасниць проєкту

у нашій резиденції була танцюристка. Що ж, це люди з дуже різним досвідом. Проте вони не творці, які мають професійну кар'єру чи працюють десь у штаті. Зазвичай це молодь, незалежні митці. Іноді трапляються академічні викладачі.

– Чи є регіони України, з яких було найбільше охочих?

– Ні, приїжджають з усієї України. Сюди приїжджають і львів'яни, і подвійно переселені особи, тобто внутрішні біженці. Здається, що в нас лише з Криму нікого не було. Треба підкреслити, що всі приїжджають до нас не для

того, щоб будувати життя в Польщі, а щоб отримати тут перепочинок. Принаймні на цей місяць.

– Представники яких напрямів найчастіше звертаються до резиденції в Перемишлі?

– Переважає образотворче мистецтво. Можливо, саме цю групу ми бачимо найчастіше. Або теж є так, що музичному гурту важче організувати виїзд, ніж зібратися одному митцю. Щоправда, у вересні у нас були резиденти – майже всі музиканти. Вони також приїжджали окремо, у різний час. Місяць була бандуристка, наступного – джазовий музикант, а ще в інший – скрипаль. Коли ми в лютому підбивали підсумки річного проєкту,

вони приїхали і за тиждень створили кілька спільних композицій.

– З весни продовжено проєкт резиденції. Як думаєш, чому потрібна така допомога?

– Це важливо в кількох аспектах. По-перше, це незвичайна резиденція порівняно з іншими. Народний дім має бути для митців вільним місцем для життя і творчості. Ми не зобов'язуємо нікого організовувати виставку чи концерт наприкінці перебування у нас, що часто є вимогою в інших резиденціях. Але у фіналі завжди маємо ефект у вигляді виставки чи концерту. Наші резиденти самі цього хочуть. Я знаю, що одним із факторів, чому так відбувається, є атмосфера місця. Кожного місяця нова група резидентів розповідає, що для них будинок на Костюшка 5 – це своєрідний дім. З одного боку, вони тут почувуються безпечно, з іншого – мають контакт з українською мовою. Це теж важливо, адже Народним домом управляє місцева українська громада. Звичайно, НД – це не професійна галерея, але для українських художників важливо почуватися як вдома, де налагоджуються близькі відносини. Резиденти живуть у будинку, тому також беруть активну участь в інших ініціативах та заходах, які тут відбуваються. По-друге, цей проєкт також

важливий для українського Народного дому. Це для нього реклама. Митці є великими амбасадорами Народного дому, Перемишля. Наш проєкт – це теж міст, що з'єднує місцеву громаду з Україною.

– Часто лейтмотивом робіт учасників резиденції був будинок НД. Чому?

– Разом з іншою кураторкою Касею Комар-Мацинською ми вирішили, що головним мотивом для творення буде тема «дім». Я хотіла, щоб ми поговорили особливо про український Народний дім у Перемишлі в різних аспектах. Адже ця будівля є не лише

місцем надання допомоги, а й будівлею з цікавою та незвичайною архітектурою, історією, зокрема історією польсько-українських відносин. Це все також може бути натхненням для творця. На підсумковій виставці у лютому було помітно, що, дійсно, тема Народного дому об'єднала всіх учасників.

– Бачив її. Там проявлялася теж тема війни.

– Бо це є в людях. По учасниках проєкту видно, що деякі хочуть пропрацювати тему війни. Імовірно, це через психологічну потребу. Ідеться про складну тему, і в кожному художнику було і є багато різних запитань, думок, які перетинаються. Ми, як куратори, хотіли одного, щоб митці про цю війну не говорили прямо.

– Є митці, які відвідували Польщу раніше, до резиденції у Перемишлі?

– Так, деякі побували тут ще до 2022 року. У травні у нас буде, наприклад, Дарія Кольцова, яка була не тільки в Польщі, але її роботи виставляли в США та інших країнах. Художники різного «калібру» – зовсім молоді, котрі тільки навчаються в художній школі, але також дуже досвідчені та зрілі.

Костянтин Кравчук, Анастасія Войтюк та Сергій Охрімчук

– Кожного місяця, наприкінці місячних резиденцій, відбуваються виставки у НД. Хто приходить їх дивитися?

– Більшість є учасниками інших заходів Народного дому – як українці, так і поляки. Але, наприклад, приходить і директор Галереї сучасного мистецтва в Перемишлі. Були представники місцевого музею. Резиденції, безумовно, є проєктом, який зміцнив Народний дім як культурну установу в Перемишлі. Голову перемиського Об'єднання Ігоря Горківа запросили на зустрічі представників культурних осередків, організовані місцевим урядом. Тому вважаю, що це важливий проєкт, якщо дивитися на мапу центрів культури міста в цілому. Думаю, що загалом Народний дім теж змінився завдяки резиденціям. Відбувся процес більшої відкритості назовні, і місто потроху вчиться, що господарі НД і сама будівля відкриті не лише для української громади.

Резиденції вкладають нову енергію в це місце, відкривають його та модернізують. Це моє спостереження зсередини як працівника, але також як стороннього спостерігача. І що проєкт пропонує жителям України? На думці в мене одне слово – «нормальність». ●

Вистава «Вороття»

Людмила ЛАБОВИЧ

Фото авторки статті

Українське поетичне слово – у виконанні підляських дітей

18 квітня в Більську-Підляському відбувся щорічний Воеводський декламаторський конкурс «Українське слово», який організував Союз українців Підляшшя, дякуючи дотації міністра внутрішніх справ і адміністрації РП. Як і кожного року, діти і молодь з Підляшшя мали нагоду показати рівень знання української мови та вміння гарно декламувати поезію.

81 читець виступив у Більському будинку культури, презентуючи вибраний вірш українською мовою. Декламували дошкільнята, а також учні початкових шкіл з Більська-Підляського, Черемхи і Білостока, загалом – із двох садочків та чотирьох початкових шкіл. Учасники виступали в чотирьох вікових категоріях: «садочок», «класи 1-3», «класи 4-6», а також «класи 7-8 початкової школи».

Уже черговий раз мала я нагоду стежити за презентаціями як учасниця журі. Ось декілька рефлексій після конкурсу.

Перш за все, без перебільшення можна сказати, що рівень виступів під час цього річного «Українського слова» був дуже високим та рівним. Усі діти добре вивчили вірші, а крім того за допомоги вчителів, і напевно й батьків, подбали про те, щоб гарно їх представити. Загалом читці правильно вимовляли букви «л» і «г», не було також якихось разючих помилок, коли йдеться про акцентування слів. І це не лише моє спостереження, але й двох інших членів журі: Єлизавети Нелипинської, директорки садочка №9 у Більську-Підляському, а також Ігоря Фіти, музичного інструктора родом з України – саме він досить строго оцінював вимову декламаторів.

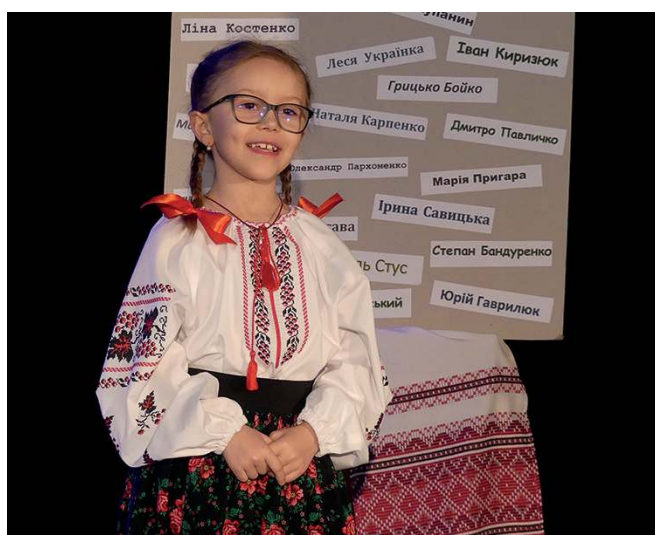
Минулими роками рівень «Українського слова» також назагал був високий. Проте бувало, що діти хвилювалися і забували текст, неправильно наголошували тощо. Як не дивно, зокрема під час пандемії, коли конкурс відбувався онлайн, учнівські презентації були гіршими. Здавалося б, сцена хвилює більше ніж камера в мобільному телефоні, проте виявилось, що все-таки дітям легше виступати перед ровесниками на справжній сцені.

Зізнаюся, що такий високий рівень презентацій для мене все-таки був здивуванням. Теперішнє молоде покоління не володіє вже підляською говіркою. Мовою предків не розмовляють навіть батьки, а буває, що й дідусі. Окрім того, щораз менше дітей має контакт з селом, де українським діалектом користується ще середнє і старше покоління. Тому й українська мова для учнів не є вже такою природною, як для їхніх попередників – тих, які вивчали її в школі років, скажімо, 20-25 тому.

Це факт, що сьогодні діти володіють українською значно гірше, а буває, що коли починають її вчити, то мають

Лауреатка I місця – Габрієла Остапкович зі Шкільно-дошкільного комплексу в Черемсі

Лауреатка I місця – першокласниця Ніна Іванюк з Початкової школи №4 у Більську-Підляському

навіть проблему з розумінням. Проте виявляється, що вміють так підготуватися до поетичної презентації, що їхня мова звучить природно. У цьому, однак, велика роль вчителів, які працюють з дітьми на уроках.

Як і в минулих роках, чи не найкраще українську поезію читали дошкільнята, серед яких були 5-, та навіть 4-річні малюки. Тому й ми, як журі, вирішили присудити всім перші місця.

Прекрасно до конкурсу підготувалися також наймолодші учні початкових шкіл. У категорії «класи 1-3» та «класи 4-6» було аж по шість перших, других і третіх місць, та всі інші отримали відзнаки. Тут, певно, деяким стало прикро, бо ж часто відзнаки отримували ті діти, рівень презентацій яких був дуже високим та заслуговував на одне з перших місць.

Переважна кількість дітей на конкурсі – це були підляшуки. Серед виступаючих трапилося, однак, кілька декламаторів родом з України – це діти, які приїхали до Польщі після початку російської варварської агресії.

Здавалося б, що на фоні цих читців наші полонізовані учні просто «пропадуть». Вийшло навпаки – це діти з України трималися десь за місцевими. Бо хоч вимова в них дуже гарна й природна, проте декламували вони не так впевнено, як діти з Підляшшя.

Конкурс показав, що багато у змаганнях залежить не лише від мови та впевненості декламатора, але й від підбору репертуару. Наймолодшим дітям найкраще підходили дитячі віршики. Тому й не завжди добрим вибором була для них класика – поезія Тараса Шевченка чи Лесі Українки.

Добре, якщо вірш давав можливість інтерпретації – тут можна було й крикнути чи щось показати... А крім того – якщо це був дотепний або емоційний твір, який міг зацікавити слухача. Були вірші, які вже багато років повторюються, бо вони просто якби написані спеціально для читання на сцені. Однак видно було, що вчителі, а певною мірою також учні, намагалися знайти щось нове. Тут необмежену можливість дає інтернет, у якому можна зараз знайти цікавий репертуар для презентації, а також записи, хоча б на YouTube – щоб правильно вивчити вимову. Це набагато кращі можливості ніж, скажімо, чверть століття тому, коли вчитель міг добирати поезію лише з нечисленних підручників та книжок з України.

Цьогорічний конкурс показав, що дуже важко оцінювати дітей у різному віці. Тому, мабуть, від наступного року буде більше категорій («класи 1-2», «класи 3-4» тощо) – так, щоб не порівнювати дітей, приміром, із першого та третього класу.

Загалом було дуже приємно слухати, як молоде покоління читає українську поезію. Тішить, що діти самі хочуть брати участь у конкурсі та серйозно підходять до підготовки. Зокрема в сьогоднішній час, коли майже ніхто з молодих не цікавиться поезією, та авторитетом є радше тітокер або ютуберка, а не поет. Виявляється, однак, що форма декламаторського конкурсу постійно є привабливою. Бо це не лише нагода, щоб презентувати поезію, але й форма суперництва з ровесниками, а крім того – розвиток своїх акторських здібностей та навчання більшої сміливості та подолання стресу – а це знадобиться кожному як в житті, так і поза сценою. ●

Серед найкращих читців є також хлопці – лауреат I місця Конрад Северин з Початкової школи №4 у Більську-Підляському

Кожного року найкращі читці – це дошкільнята. Ганна Дерлюкевич з садочка №9 «Лісова поляна» у Більську-Підляському

Справжній декламатор – 5-річний Віктор Тимошевич з Білостока

Марціанна Висоцька з садочка №9 «Лісова поляна» у Більську-Підляському

Анна РУССУ

Фото з фейсбук-сторінки «Teatr Polski w Warszawie»

«Харків, Харків» – розірвати трагічне коло

Наприкінці березня на Камерній сцені Польського театру у Варшаві відбулась прем'єра вистави «Харків, Харків» про українського режисера-новатора Леся Курбаса. Саме до Харкова, столиці радянської України, у 1926 році приїжджає наш герой та його авангардний театр-студія. Після успіху київських постановок «Березіль» має стати центральним театром країни.

Не виникає сумнівів, що мюзикл, котрий на польській сцені поставила українська режисерка Світлана Олешко, зроблений із великої любові до свого міста й театру. Світлана вимушено опиняється у Польщі після повномасштабного вторгнення росії в Україну. Раніше вона жила і працювала в Харкові, де створила театр «Арабески» та була його режисеркою. Ініціювала заснування місцевого Театрального інституту. Разом зі своїми акторами втілювала багато соціальних проєктів. Приїхавши до Польщі, Світлана розпочинає роботу в Польському театрі ім. А. Шифмана у Варшаві, де підготувала, зокрема, інсценізацію «Планети Полин» Оксани Забужко.

Нова п'єса «Харків, Харків» повстала у співпраці з низкою талановитих митців з України та Польщі. Сценарій спеціально на замовлення Польського театру написав Сергій Жадан. Варто зазначити, що це не перша робота письменника з курбасівською тематикою. Раніше він став автором тексту до мюзиклу «Радіо 477», котрий минулого року представила американська театральна група «Яра Ар Груп». Тут теж ідеться про Харків, але сучасний, огорнутий війною. В основу тієї вистави лягло березільське джаз-ревію «Алло на хвилі 477».

Польською мовою «Харків, Харків» зазвучав завдяки Адаму Поморському – відомому своїми перекладами Гете, Рільке, Еліота та багатьох інших класиків. Серед його перекладацького доробку є також українська модерна поезія. Музику до вистави написав Ноам Зильберберг, який відтворює та інтерпретує польські пісні довоєнно-

го періоду. Він же разом зі своїми музикантами зіграв на перших показах. Хоча мюзикл переважно асоціюється з участю багатьох виконавців, у спектаклі Світлани Олешко на сцені залучено всього чотири актори. Леся Курбаса й американського кореспондента грає Модест Руцінський. Інші ролі не менш талановито виконують Дорота Бздила, Якуб Корбас, Міхал Курек. На відеозаписах, котрі є частиною вистави, з'являється директор Польського театру Анджей Северин, який втілює керівника харківського державного театру. Гарна музика, чудовий спів і гра акторів насправді захоплюють. Проте за цим часом губиться текст, що ускладнює сприйняття вистави.

З огляду на склад творців і підвищену увагу до України не дивує, що спектакль зацікавив варшавську публіку. Під час перших показів невеликий зал Камерної сцени театру був заповнений. Увагу одразу привертають декорації, які протягом п'єси не змінюються. Двоповерхова металева конструкція зі сходами, що нагадує будівлю закинутаго заводу, перетворюється то на харківський вокзал, то на міський вулиці або на приміщення театру, чи навіть сцену церемонії вручення американської нагороди «Оскар». Її вигляд відсилає нас до тогочасної індустріальної епохи, котра зумовлювала не лише життя мешканців Харкова, але й впливала на мистецтво. Стіни з металевої сітки намагаються на в'язницю, в якій спершу метафорично, а потім по-справжньому опиняється Курбас та багато його однодумців. Екрани, один з яких розміщений на рівні другого поверху, транслюють глядачам документальні кадри про Харків 30-х років. На відео також з'являтиметься директор театру та працівники спецслужб. Вони не грають наживо поряд з іншими акторами, а ніби примари нависають над ними. Ця дворівневність створює ієрархію, коли на нижньому рівні перебувають працівники театру. На другому – директор і слідчі, котрі спостерігають за Курбасом, заздалегідь вирішивши його долю. Цензурування, стеження, постійні наклепи, скеровані нагору, – це те, чим було просякнуте тогочасне життя. І хоча у виставі не йдеться про арешт і трагічну загибель українського режисера, відчувається загроза, що супроводжує його.

Багаторівневність притаманна виставі «Харків, Харків» й на рівні сюжету. Її можна дивитися як легкий, гарно зроблений мюзикл. Талановитий герой-мрійник прагне втілити в життя свої ідеали, але на цьому шляху зазнає багато перешкод та мусить їх подолати. Урешті він досягає мети, опинившись на вершині. Присутня тут і любовна лінія. У цьому, на перший погляд, універсальному голлівудському сюжеті розкрито харківський період біогра-

фії Леся Курбаса, показано його світогляд, ставлення до дійсності, міркування та методи в роботі. У центрі бачимо конфлікт режисера з харківською публікою, акторами та працівниками місцевого театру. І ті, й інші не розуміють новаторства та масштабу таланту Курбаса. Показовими тут є спогади Юрія Шевельова, який так описує реакцію глядачів на першу роботу «Березоля» після їхнього переїзду в приміщення державного театру: «Харків виставу не сприйняв і не прийняв. Я – не зрозумів і захопився, харківська публіка – не зрозуміла й пройшла мимо. Від 16 жовтня вистава йшла два тижні, без будь-якого іншого репертуару. Пам'ятаю день у день порожню залю. Порожні фотелі, порожні поверхи, не заповнені живими людськими тілами й душами. Так щовечора. Харків мовчав, причаївся, мало не вишкірив зуби». Шевельов уважає, що основну роль у такому сприйнятті відіграв провінційний, невибагливий смак харківської публіки, сформований під впливом «напівкультури», яку пропонували попередники Курбаса з харківської драми, а також низькопробні вистави російських гастролерів. Щоб просувати свої ідеї, митцю доводиться шукати компромісу між своїм неповторним баченням, вимогами цензорів і запитам публіки.

На глибшому рівні вистава сповнена натяків та алюзій, у ній немає випадковостей. Об'ємною є назва п'єси, котра апелює до вірша Павла Тичини «Харків, Харків, де твоє обличчя?», що став гімном столиці радянської України. Пізніше Майк Йогансен використає ці тичинівські рядки, щоб створити сатиричну пісеньку для вже згаданого ревію курбасівців «Алло на хвилі 477». Вдало у спектакль Світлани Олешко вплетено останню відому роботу Леся Курбаса та його товариша, талановитого драматурга Миколи Куліша. Ідеться про п'єсу «Маклена Граса», дія якої відбувається в Польщі. Тут бачимо крок у бік польського глядача. Це створює відповідний настрій та додатковий контекст. Є тут натяк на українську дійсність. Образи експлуататора-кровопивці та польського жебрака, що з'являються на варшавській сцені, відсилають до маклера Збожека і музиканта Падура. Це розширює межі побаченого, дозволяє відчитати більше. Жебрак Паdur уособлює як зневіру в революції, так і долю митців тієї доби. Тим часом Збожек у костюмі Чарлі Чапліна на перший погляд здається комічним і несподіваним, але його вигляд не випадковий. Деякі дослідники, спираючись на фотографії, вважають, що Йосип Гірняк, котрий грав маклера Збожека в курбасівській виставі, пластиною насправді нагадував зірку американського німого кіно. Засобами гротеску створюється амбівалентний образ маклера, до якого глядач одночасно відчуває й співчуття, й огиду. Це демонструє, як Лесь Курбас, здавалося б, за однозначними, схематичними персонажами, котрих вимагала тогочасна цензура, створює глибші, суперечливі постаті. Якщо продовжувати тему кіно, то помітно, що деякі сцени спектаклю «Харків, Харків» нагадують кадри з чорно-білих німих фільмів. І тут знову відсилка до новаторства Курбаса, який був одним із перших, хто почав використовувати у театрі художні прийоми кінематографа. Щоб зрозуміти масштаб митця, доцільно згадати слова Юрія Лавріненка. В антології «Розстріляне відродження», виданій за підтримки Єжи Гедройця, дослідник пише: «Велич Курбаса в тому, що він один за 15 років виконав роботу, яку в інших культурних народів довершують кілька генерацій режисерів».

Суперечливим залишається фінал вистави. Чи варто переписувати біографію режисера? Можливо, достатньо пам'ятати про нього, перечитувати та переосмислювати його спадщину – оживляти його так? Тут немає однозначної відповіді. Важко не провести паралелі між варшавською виставою про Курбаса та «Одного разу в Голлівуді» Квентіна Тарантіно, де так само змінено історію Шерон Тейт – дружини Романа Поланського (і знову польський контекст). Ще раніше, до створення п'єси «Харків, Харків», Світлана Олешко розмірковувала про цю кінострічку в рецензії для Culture.pl: «Художня реальність фільму дає Шерон Тейт шанс на великий успіх і вічне життя. Не дає жодних шансів убивцям». У виставі тема смерті прочитується тільки між рядків, вона не визначає сприйняття героя. Говорячи про «Розстріляне відродження», ми часто на перший план виносимо трагедію цих митців, забуваючи про їхнє життя й творчість. Може бути, що переписування їхньої долі – це один з дієвих способів розірвати це замкнене коло. Коли думаєш про безвихідь, у якій опинилися Курбас, Куліш та багато інших, дуже хочеться побачити історію, що давала б справедливість і надію, змінювала життя та зіцільювала. ●

«Харків, Харків» – вистава-мюзикл. Режисерка – Світлана Олешко, сценарій – Сергій Жадан, польський переклад – Адам Поморський, композитор – Ноам Зильберберг. У головних ролях: Модест Руцінський, Дорота Бздила, Якуб Корбас, Міхал Курек, Анджей Северин. Постановка: Польський театр імені Арнольда Шифмана у Варшаві.

Степан МІГУС

Фото з Вікіпедії

Шевченко – невичерпний і нескінченний

22 квітня 1838 року Тарас Шевченко отримав волю і його життя кардинально перемінилося. Згадуємо ці події з його біографії – з доповіддю про це під час відзначення 210-ї річниці від дня народження поета виступала журналістка українських передач Радіо Ольштин Ярослава Хруник. Вона розповіла донині маловідому, особливо серед українців за кордоном, інформацію про його буття та творчість.

– У добу Шевченка українські землі, які належали до складу росії, уже стали суцільною колоніальною околицею імперії, – Ярослава Хруник почала від змалювання ситуації в окупованій Україні. – Це стосувалося як економічної, так і соціальної та культурної сфер. Імперська влада намагалася перетворити Україну на «територію без обличчя», яку можна безжально експлуатувати. Основна маса населення – селянство – була закріпаченою, його експлуатували поміщики. Останніми ж були переважно чужинці або русифіковані чи полонізовані українці. Пригадаймо хоча б те, хто був Шевченковим паном – поміщик Павло Енгельгардт, русифікований потомок німецьких ліфляндських баронів. Його батько, Василь Енгельгардт, дістав величезні землі на теренах Центральної України не за якісь видатні заслуги, а за те, що був близьким родичем коханця імператриці Катерини II, «найсвітлішого князя Таврії» Григорія Потьомкіна.

Української інтелігенції майже не було. Слабкі її паростки, які тільки спиналися на ноги, також зазнавали зросійщення. Русифікації зазнало духовенство. Русифікованою була школа, починаючи від низової ланки (церковноприходських шкіл), гімназій, семінарій і закінчуючи вищими школами. 1817 року ліквідовано Києво-Могилянську академію, а на її місці через два роки відкрито Київську духовну академію. До того ж викладачів привезли з Петербурга. Це були етнічні росіяни – наче взагалі не було талановитих українців, котрі могли б працювати в цьому навчальному закладі. Парадоксально, але в той час найбільш дієвий осередок українського культурного життя містився далеко за межами України – у Санкт-Петербурзі. У культурному плані українці, здавалося б, зазнали цілковитого фіаско. У них забрали їхню елітарну книжну мову, яку трансформували в російську. Разом із тим росіяни присвоїли собі величезний український культурний спадок, починаючи ще з часів України-Русі, і тим самим зробили українців народом без

високої культури та історії. Було навіть забрано питомий український етнонім «Русь», «Росія» (з наголосом на першому складі). Частково полонізованими, а частково русифікованими були міста. Щодо невеликих містечок, то в них переважало єврейське населення. Українцям же в містах не залишалося місця.

У такий складний час поневоленої України-Русі на світ прийшов кріпак Тарас Шевченко. Це була перша половина другої декади XIX століття. Суспільство було поділене на класи. Кріпаки не могли нічого зробити, вони не мали жодних прав. Однак Шевченкові вдається зламати ці правила й вибитись із кріпаків у вільні люди. Тарасові було 9 років, коли померла його мати, й 11, коли не стало батька. Повчитися у школі йому випало всього два роки. Це була дяківська недолуга наука із зубрінням та тілесними покараннями. Але маленький Шевченко взяв звідти все, що міг, – навчився грамоти та зацікавився літературою. До того ж одним із його улюблених авторів був Григорій Сковорода. А ще великий вплив на формування Тараса як особистості мав дід по батьковій лінії, Іван. Він ще дитиною застав повстання селян під назвою «Коліївщина» і часто переповідав про ці події всім, хто хотів слухати. Тарас ріс під його розповіді про Гетьманщину та волю.

– Саме цей момент є дуже важливим для дальшого становлення майбутнього поета, – підкреслила Ярослава Хруник у своїй доповіді. – Шевченко народився кріпаком, але дід розповідає йому про вільні часи. І хлопець зрозумів, що кріпацтво – це не природний стан, що колись було по-іншому, люди були вільними й гордими та вміли постояти за своє. Це все впливає на його подальшу долю, творчість. Розпочинається складне доросле мистецьке життя поета-кріпака. Його всесторонні творчі таланти помічає оточення, у якому він жив.

Усе почалося з Івана Сошенка – учня Петербурзької академії мистецтв, який був українцем із міста Богуслав.

Художник Ширяєв розповів Сошенку, що у нього служить його земляк – надзвичайно талановитий хлопець – Тарас Шевченко. Це вже не вперше до Сошенка доходили чутки про кріпака з України з феноменальними здібностями. Усіх дивувало, що Шевченко однаково вміло міг малювати й ікони, і пейзажі, і портрети, коли зазвичай художники спеціалізувалися на чомусь конкретному. Сошенко захотів познайомитися з Шевченком особисто і запросив його в гості. Тарас прийшов у перший же вихідний. Був, як потім згадував Сошенко, «босий, простоволосий, у халаті, сорочці й штанях із грубої полотна, заляпаних фарбою».

Молоді люди подружилися. У них були геть різні характери. Іван – досить сором'язливий і скутий, а Тарас, ніби вогонь, мав невгамовну енергію і приносив свято всюди, де з'являвся. Поводив себе вільно та сипав жартами. У Шевченка, безперечно, була харизма. Іван бачив, що Тарас – надзвичайно розумний та обдарований, і йому було шкода друга. Бо як кріпак Шевченко не мав жодних шансів на успіх у житті. Сошенко знайомить земляка зі своїми колегами, котрі – як він знав – уже визволяли талановитих людей із кріпацтва. Це художники Василь Григорович, Олексій Венеціанов та Карл Брюллов. Про цих діячів варто розповісти детальніше, оскільки тривалий час радянська пропаганда

нав'язувала міф, що саме росіяни викупили Шевченка з кріпацтва. Тому спробуймо знайти серед них реальних росіян.

Спільно з Іваном Сошенком квартиру наймав інший художник з Пирятини на Полтавщині Аполлон Мокрицький. Він, як і Сошенко, подружився з Тарасом та перейнявся його долею. Родичем Мокрицького по материнській лінії був Василь Григорович – конференц-секретар Петербурзької академії мистецтв. Але народився Григорович теж в Пирятині, тож спершу Сошенко і Мокрицький представляють Шевченка Григоровичу. І той, переконавшись в обдарованості Тараса, сприяє, щоб йому дозволили відвідувати класи Товариства заохочення художників, яке вже раніше схвально оцінило Шевченкові малюнки. Крім того, Аполлон Мокрицький був улюбленим учнем найвідомішого живописця російської імперії Карла Брюллова. Брюллов був по батькові французом, а по матері – німцем. І спершу його прізвище звучало «Брюлло». Літеру «в» у кінці дописали на основі спеціального указу царя Олександра І. Брюллов так перейнявся долею талановитого кріпака, що особисто поїхав до Енгельгардта просити відпустити Тараса на волю. Місія не вдалася. Енгельгардту було все одно, наскільки знаменитим був Брюллов і яким талановитим був Шевченко. Він не мав наміру ставати добродійником. Брюллов дуже образився. Він не зник, щоб йому відмовляли в проханні. Повернувшись додому, обізвав Енгельгардта феодалом-собачником, свинею та амфібією. Наступним поїхав до Енгельгардта викладач Академії мистецтв професор Олексій Венеціанов. Назвати Венеціанова росіянином теж не можна ніяк. Він був сином грека з Ніжина та українки. Отож саме Венеціанову Енгельгардт заявив, що хоче отримати за Шевченка 2500 асигнацій. Це ціна майже п'яти кріпаків. Свою вимогу виправдовував тим, що Шевченко – ремісник, необхідний у господарстві. Ще одна людина з цього комітету порятунку Шевченка – поет Василь Жуковський. Жуковський був позашлюбним сином туркені, яку росіяни взяли у полон і пізніше охрестили як Єлисавету. Його батько – російський поміщик українського походження Опанас Буря. Прізвище «Жуковський» поет отримав від хрещеного батька, який був білорусом.

Гроші на викуп Шевченка вирішили здобути так: Брюллов малює портрет улюбленця царського двору – Жуковського. Члени царської родини скидаються грошима. Коли зберуть відповідну суму, портрет розіграють між тими, хто скидався. До речі, царська родина тоді зібрати повну суму так і не спромоглася. Зібрали 1000 рублів. Решту доклало десять друзів та земляків Шевченка. Росіянин серед них був один – живописець Петро Соколов – чоловік сестри Брюллова, Юлії.

22 квітня 1838 року на квартирі у Сошенка та Мокрицького Василь Жуковський вручив Тарасові відпускну. Це документ з підписом пана, де написано, що Шевченко отримав від нього свободу.

Вільний Тарас Шевченко починає слухати курс в Академії мистецтв, а також вивчати французьку. На додаток він добре заробляє, малюючи портрети на замовлення та ілюстрації для журналів. Багато працює і стає успішним та модним художником у Петербурзі, але разом з тим буквально перетворюється на іншу людину. Жодних більше селянських кожухів, які вічно показують росіяни, сорочок із грубого полотна та штанів, заляпаних фарбою, він не одягає. Купує собі дорогий і модний одяг. У його щоденнику є згадка про задоволення від покупки супермодного плаща-макінтоша за цілих 100 карбованців. На той час це була річна зарплата чиновника середнього рангу.

Шевченко проводить вечори в театрах та петербурзьких літературних салонах, куди заходять і вершки світського товариства. Його запрошують на звані вечори імениті петербурзькі родини. Дами мліють. Шарму Шевченкові у їхніх очах додає його незвична біографія. Нині ми б сказали, що Тарас Шевченко став затятим театралом, модником і підкорювачем жіночих сердець. Його друг Іван Сошенко так згадував про той період: «Шевченко зовсім змінився. Познаюмившись через Брюллова з найкращими петербурзькими домами, він часто їздив на вечори, гарно вдягався, навіть із претензією на елегантність. Єнотова шуба, ланцюжки, шалі, візники-лихачі. Одним словом – на деякий час у нього вселився світський біс». А потім заслання, заборона писати й малювати, та відвідувати рідну Україну. Про це все нині пишуть, розкриваючи правду, філософ, літературознавець професор Петро Кралюк з Острозької академії та низка інших шевченкознавців, які спростовують неправдиві розповіді москвитів про генія українського народу.

У наш час розвінчують і неправду про «Кобзар» Тараса Шевченка та перші його видання. Книга тиражем у 1000 примірників побачила світ 1840 року. Там було всього вісім творів, серед них – і поема «Катерина», присвячена Жуковському. Крім рецензії Корсакова, з'явилося ще кілька схвальних відгуків. Однак мегапопулярності збірка не здобула, бо серед петербурзької знаті українська мова все-таки сприймалася як наріччя, не варте уваги. А за три роки, у лютому 1843-го, Шевченко продає авторські права на «Кобзар» і також на видану в 1841 році поему «Гайдамаки» петербурзькому книгареві, українцеві Іванові Лисенку. Тарасові потрібні були гроші, щоб поїхати в Україну. Цю подорож він планував, відколи здобув волю. Скільки видавець заплатив поету – невідомо. Є тільки дані про штраф. У разі порушень Шевченко мав заплатити 4000 рублів. Можна припустити, що саме стільки він отримав від видавця.

19 травня 1843 року поет вирушив до України. На Батьківщині його чекала несподіванка. Виявляється, що «Кобзар» 1840 року спричинив справжній фурор серед українського дворянства, тому тут Шевченко став надзвичайно популярним. Його наввипередки запрошували до себе в гості імениті родини, а жінки ставилися до нього як до суперзірки – брали автографи й обсипали компліментами.

Тарас Шевченко, хоч як старалися росіяни, не розчинився в московському імперському морі. Показово те, що він ніколи не вживав слова «росія», вважаючи, що північні сусіди зазіхнули на український топонім «Русь». Звідти в його творах безліч «москалів» та «кацапів». Ці слова з «Кобзаря» викреслювала спершу імперська, а потім більшовицька цензура.

Варто перечитувати Шевченка сьогодні, у складний воєнний час. Там чимало цитат, котрі виглядають як пророчі про наше сьогодення. Ось, наприклад, фрагмент із вірша «До Основ'яненка»: «Московщина, // Кругом чужі люде» або «Тяжко, батьку, // Жити з ворогами».

І вже безсумнівим пророцтвом є слова про православ'я з поеми «Кавказ» – особливо в ситуації, коли нинішній глава РПЦ Кирило закликав росіян до «святої війни» з Україною:

*«По закону апостола
Ви любите брата!
Суєслови, лицеміри,
Господом прокляті!
Ви любите на братові
Шкуру, а не душу!»*

*«У нас же й світа, як на те –
Одна Сибір неісходима!
А тюрм, а люду!..
Що й лічить!
Од молдаванина до фіна
На всіх язиках все мовчить,
Бо благоденствує!»*

Писанки
Тереси Драпали

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Святий Великдень несе нам довгоочікувану радість перемоги Сина Божого, дарує надію та впевненість у завтрашньому дні, поселяє спокій у серцях, укріплює віру та живить душу.

Тож нехай Божа милість та благословення оросять ваше життя, а мир, любов та злагода запанують у Вашій оселі.

Головна управа Об'єднання лемків
Лемківщина, Великдень 2024

Борис ЛЕМКІВСКИЙ

Чи воскреснеме?

До наголовкового з'ясування поставимося по-різному, а ріжницю робит не лем того, чи віримо в Бога, чи ні. Невіруючці в існування Сотворителя не вірят и в жытя по смерти, але, на жаль, не лем они не завертают собі головы жытьом по жытю. Медже християнами тіж сут такы, котры сумнівають ся, чи воскреснеме. Тратят віру в воскресіння, хоц на кожій Службі Божій в Вірую бесідуют: *Чаю воскресеня мертвых; І жызни будуцього віка*. Зневіра огортат їх може и зато, же в Вірую не визнаєме віры в воскресеня, а лем голосиме, же го ждеме (чаю – адже жду). Чысто по-чловечому думают, кед не отримуєме вшыткого, чого ждеме, то не вшыткы дождеме ся воскресіння. Дехто з нас насправді може не воскреснути, бо хоц Ісус Христос Воскрес и жытя вічне дарував кождому з нас, то само прынятя хрещеня во ім'я Бога Отця, Сына и Духа Святого никоМУ не гварантує воскресіння. Нихто нам не зможе го одобрати, ци дождеме воскресіння, залежит лем од нас. Христос Воскрес юж праві 2000 років тому, а мы фурт не знаме коли буде наше. Ждеме го так долго (од народжыня), аджи дехто з нас тратит юж віру, же Сын Божий жытя вічне дарував и йому. Насправді може стати ся так, же не воскреснеме, але знайме, же воскресіння до вічного жытя не буде залежало од старой нашої віры або зневіры. Свого воскресіння мусиме пожадати з цілою силы. Што до майбутнього воскресіння, не майме нияких сумнівів, слово Бога єст сьвате и вічно живе, выповіджене нигда не пропаде. Завірме Богу, барз давно тому обіцял чловекови воскресіння и даного слова не цофне. Одягнийме ся думком Св. Йоана Золотоустого з його великодной проповіді, не ждийме воскресіння, а пожадайме.

Невірм в воскресіння огартаме ся може и зато, же не є згоды медже християнами Сходу и Заходу в сьватку-

ваню Воскресіння Христового. Причына сего розєднаня лежить не по стороні Великодня, а по нашій. Пасха Христова єст чымси в роді стакану до половины наповненого водом (істинна о Воскресіню Христовым єст недоступна нашому знаню), на якого смотрят люде. Пасха християньского Сходу и Заходу, што до змісту и суті, єст істинно така сама (так само як сєс згаданий стакан з водом), ріжницю роблят особы сьваткуючы Пасху Господню. В сьваткуваню Воскресіння Христового медже християнами од давна існують величезны ріжниці и не иде ту лем о час, ци іншы мена того самого прецін Сьвата. Воскресіння Христове на Сході и Заході єст так само Великим Сьватом (в єдних и других найбільшым), хоц західны християне мають Велику Ніч, а мы Великий Ден. Ріжны назвы Христовой Пасхы (Сьвата вшытких християньских сьват) підповідают, же не знаме години Христового Воскресіння, але нихто з нас не ма нияких сумнівів што до того, же Ісус Христос Воскрес. На Сході и Заході віримо, же так ся стало, як и в сєсе, же Воскрєслий Ісус зышол в Ад по Адама и Єву – голосно о тім радят ікони *Сошествя в Ад*. Адже ріжниць медже християнами Сходу и Заходу глядати треба не в Воскресіню Христовым, не в часі єй сьваткуваня, ани не в інших назвах Пасхы пасх, а в нас.

Хоц тогорічна Вельканоц зас спередила наш Великоден о пят неділ, то и так сьваткуваня Пасхы Христовой не розышло ся так міцно як Йордану (в нас то Хрещеня Господнє ци Богоявленя, а на Заході лем Трьох Царів), ци Успеня (Захід має: *Wniebowzięcie NMP*). Раджу не лем о Великодни, але и о Йордані и Успені, жебы вказати, же Схід барз часто інакше акцентує сєсе, на што разом з людми Заходу позерат. На тото само смотриме з іншой горы и зато видиме го кус інакше. Тото само видиме з іншой стороны, кус інший маме його образ в памяти и тото само переживаме кожій по-своему, але тоты самы сьвата сьваткуєме, хоц кус інакше. Адже не чудуйме ся тому, же при переживаню Пасхы акценты ставляме в чысто інших місцях (так як при Йордані и Успені). В Великим Тижни Захід плотьом, чувствами и умом хоче переживати Страсты Христовы, а люде Сходу, переживаючы тоты

самы події з туземного жывота Предвiчного Бога (Месії), душевно и з задумом призерают ся змістови и якості свого туземного жытя. Схiд не негує плотского болю Ісуса Христа, але не призират ся му през мікроскоповы біноклі. Болю за ради Христа (та для свого душевного росту) задавали си християне Заходу и Сходу, але Схiд николи не підноси́л туземного терпіння Господа Бога нашого так міцно и високо, як робило и робит сесе християнство захiдне. В нас тіж часами принимали ся захiдны формы переживаня Страстей Христовых, нич в тім чудного, прецін не од вчера жыєме на стику Сходу з Заходом. В великім пості в гладышівській православній каплиці ищы аджи в 80-х роках ХХ столітя в пятниці правлена была Хресна Дорога, до якої єднак обовязково додавано ищы єдну стацию – Воскресіня. В гнешнім Гладышові не є єї ани в греко-католицкій церкви (не так давно правлены были ту акафісты до Страсты Христовых, а днес лем Служба Божя Преждеосвященных Дарів). Такий фільм як «Пасия» Меля Гібсона міг быти набраний лем през люди захiдної культуры и лем в тамтiм середовиску быти так горячо принимаемым. До нас, люди християнского Сходу, таке виджыня Страстей Христовых не промавлят так міцно, як до люди Заходу (хоц не од вчера жыєме медже нима). Адже ріжниці в переживаню Вельканоци и Великодня не берут ся зо Сьвата, а з нашого понимания го. В них и в нас Великден єст найбільшым Сьватом, лем iна́кше го видиме и переживаме. Даст Бог, же патріарх Константинополя Варфоломій I дійде до мети з тым, што задумал. Хоче довести до того, жебы християне цілого сьвіта не лем в 2025 році в єднім дни сьваткували Воскресіня Господнє. Был бы то крок до справжньої: єдної, святой, соборной и апостольской Церкви.

Християнский Схiд нигда не зосереджал ся на плоти Месії так міцно як римо-католики. В нас не є ани Божого Тіла (колиси введено го и до Греко-католицкой церкви, але зване было *Поклоном Пресвятым Тайнам Тіла і Крови Г.И.И.Х.*, а през мирян просто *Сьватом Сьватої Євхаристіі*), ани культу до Серця Ісусового (хоц образы Ісуса Христа и Богородиці, з серцьом оплетеным тернями, трафляли під лемківску стріху). През Великий Четвер и Велику Пятницю переходиме каждый по-своmu. В наших дiдiв ден смерти Месії был Великим Сьватом, не вільно было нич робити, так само як в каждую сьвату неділеньку, ци iншы сьвата. Як наразі, то Полякы лем бесiдуют о такiм сьваткуваню дня, в котрiм Ісус Христос чловечого Духа оддал Предвiчному Богу. Серед нашыма сусiдами єст штотаз то вєце люди хотящих, жебы и в них так было (сусiдня Словация Велику Пятницю юж давно має вільным дньом од праці). В Велику Пятницю вшиткы закладаме грiб Господній, але робиме тото iна́кше. Они деси з боку, а мы на середині храму Господнього, бо так ся належыт iстинному Газдi Церкви. Грiб Господній робиме там, де пак кладеме домовину каждого парохiянина, переходячого до вiчного юж жытя (посльiдне цілуваня має місце менш бiльш там, де в Велику Пятницю на колiнах приходиме цілувати плащенницю Господню). В хрещеню облекли сме ся в Ісуса Христа, який не лишит нас самых собі в годину туземной смерти. Схiд и Захiд вірит в тото само, же в Ісусі Христi і мы даколи воскреснемо.

Не лем Великден переживаме iна́кше, наш Великий Піст єст долшый од латиньского. Видно сесе, як на долоны, кед Вельканоц и Великден сьваткуваны сут того само-

го дня, так, як то буде в 2025 році. Постиме iна́кше, нашы посты сут долшы и гострішшы, а в Великден не лем нашы єпископы и єгомосьці барз часто наворачают до барз старой проповіді, яку-м выжше юж згадувал. Великодна проповідь св. Йоана Золотоустого нич а нич не старіє ся, єст дзеркалом схiдного смотріня на Пасху Христову. Єст коротіє ся, св. Йоан Золотоустий навязує в нєй, медже iншыма, до причты о наймитах працьуючых в винниці Господній. Св. Йоан першы витаня шле в ні праведным и молящым ся, пак витат розважливых (навязуючы до причты о розсудливых і нерозумных дiвах) и о диво тепло звертат ся и до непостящих. Не робит медже нима ниякой ріжниці, припоминат нам, же Бог барже тішыт ся з єдного навораченого перед хвильом грiшника, ніж з натолпу постящы од першого дня. Тых, котры срого постили од Мясопустной Неділі, зрiвнує з останніма, бо Бог так само любит першого як и остатнього и таком самом заплаом iх обдаровує. В Бога не час ся рахує, не тото, як долго идеме за Христом, але з чым приходиме. Не розходит ся о дары (золото, кадило ци миро), а о нашу жажду за воскресінюм. Можеме мати лем тото єдно благо, найбільше, жажду блудного Сына, адже спробу повороту до Сотворителя. Св. Йоана не дармо зове́ме Золотоустым, в коротіцькій проповіді запер суть Великодня:

*Най нихто не старат ся своiма грiхами,
бо з гробу засвітило Милосердя.*

*Най нихто не боiт ся смерти,
бо спасла нас од нєй смерт Спасителя.
Знищыл єй Тот, Котрого она тримала.
Зруйнувал ад Тот, Кто зышол до аду.
Згiркнул ад, скоштувавши Його плоти.
(...)*

*Гилтнул плоть, а зустрiл ся з Богом,
Гилтнул землю, а зустрiл ся з Небом.
Гилтнул, што відiл, а пропал од Того, чого не вздрiл.*

*Адже, де о смерти Твоє жало?
Де, о аде, твоя побiда?*

*Христос Воскрес – и остал єс розвалений.
Христос Воскрес – и пропали демоны.
Христос Воскрес – и веселят ся ангелы.
Христос Воскрес – и Жытя вернуло свої права.*

**Христос Воскрес –
и нихто з померлых не остал в гробницi.**

Писанки
Розалії Демай

Писанки Ягоди Настали

- **14 травня 2024 року о 19:00 в Концертній студії ім. В. Лютославського у Варшаві (ul. Modzelewskiego 59) відбудеться концерт української музики за участю:**

Львівського Фортепіанного Секстету
Наталія Ревакович – фортепіано, Марта Семчишин – скрипка, Вікторія Титаренко – скрипка, Любов Войтович – альт, Ольга Шутко – віолончель, Іван Лиховид – контрабас.

В програмі твори Вікторії Польової, Василя Барвінського, Бартоша Ковальського та Золтана Алмаші. Концерт відбувається у рамках 38-го фестивалю «Варшавські музичні зустрічі».

ВХІД ВІЛЬНИЙ

- **XLIX ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКИХ ДИТЯЧИХ АНСАМБЛІВ КОШАЛІН 2024**

відбудеться **15-16 червня 2024 року** (субота, неділя) в Балтійському Драматичному Театрі у Кошаліні вул. Театральна Площа 1 (Plac Teatralny 1)

Зголошення про участь ансамблів просимо пересилати листом **до 15 травня ц.р.** на адресу:

**Związek Ukraińców w Polsce,
Zarząd Oddziału w Koszalinie,
ul. J. Piłsudskiego 6/1, 75-500 Koszalin**
тел.: 94 /342-64-70, 884-994-009
zup_koszalin@wp.pl

Заохочуємо до участі всі ансамблі, особливо кабаре та інструментальні групи! БЕЗ КАЗОК!

У заяві слід подати:

- назву ансамблю
- місцевість
- ім'я та прізвище керівника, а також його електронну адресу і номер телефону
- тему, заголовок, час тривання програми, рід виступів (субота – не довше 15 хв.; неділя – 10 хв.)
- кількість виконавців та опікунів (1 на 15 дітей)
- кількість мікрофонів тощо.

Управа відділу ОУП у Кошаліні

Zadanie dofinansowano ze środków Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji

Zadanie publiczne jest współfinansowane ze środków Gminy Miasta Koszalina

Zadanie publiczne jest współfinansowane z budżetu Województwa Zachodniopomorskiego

Zadanie dofinansowano ze środków Budżetu Państwa (Działalność zmierzająca do ochrony, zachowania i rozwoju tożsamości kulturowej mniejszości ukraińskiej. * Dziecięce Festiwale i Konkursy)

● Любачівщина запрошує!

Тих, в кого ще трошки по 77 роках в серці залишилися пам'ять про своїх предків і хто хоче переказати її своїм дітям та онукам, запрошуємо на Любачівщину.

3.08.2024 о 11.00 – Служба Божа в церкві в Горайці і опісля панахиди на цвинтарях в Горайці, Новому Селі та Жукові.

4.08.2024 о 10.00 – панахиди на цвинтарі в Старому Люблинці, а об 11.00 – Служба Божа в церкві в Новому Люблинці та опісля панахиди на цвинтарі.

Хоч раз в рік походимо стежками наших предків та помолимося на їхніх могилах.

Хто не може поїхати, нехай передасть свою лепту на впорядкування цвинтарів чи ремонт церкви особам, які поїдуть, або перекаже на рахунок:

Fundacja Dom Ukraiński w Przemyślu

ul. T. Kościuszki 5, 37-700 Przemyśl

nr rachunku 50 1600 1462 1838 9708 6000 0006

Darowizna na cele statutowe – Lubliniec

Церкви та могили на Любачівщині чекають на нас.

Більше інформації в Олени Комар за тел. 502 168 247.

- **XXII Загальнопольський конкурс малюнків «Рідні землі дідусів моїми очима»**

Праці просимо виконати у форматі А3.

Просимо, не кладіть на малюнки пластилін та гострі елементи, які можуть знищити дитячі праці в транспорті.

Братимуться до уваги тільки індивідуальні праці.

Позаду праці треба подати: ● ім'я і прізвище дитини ● вік автора, клас і школу ● адресу і номер телефону.

Професійне журі оцінюватиме праці у категоріях виконавців:

1) діти дошкільного віку (до 6 років); 2) школярі 7-9 років (початкова школа); 3) школярі 10-12 років; 4) школярі 13-15 років. Найкращі праці будуть нагороджені та експоновані під час 49-го Фестивалю українських дитячих ансамблів – **КОШАЛІН 2024 15-16 червня 2024 року** (субота-неділя)

Праць не повертаємо!

Праці просимо надсилати **до 15 травня 2024 року** на адресу:

**Związek Ukraińców w Polsce, Zarząd Oddziału w Koszalinie
ul. J. Piłsudskiego 6/1, 75-500 Koszalin**

тел.: 94 342-64-70, 884-994-009 zup_koszalin@wp.pl

Управа відділу ОУП у Кошаліні

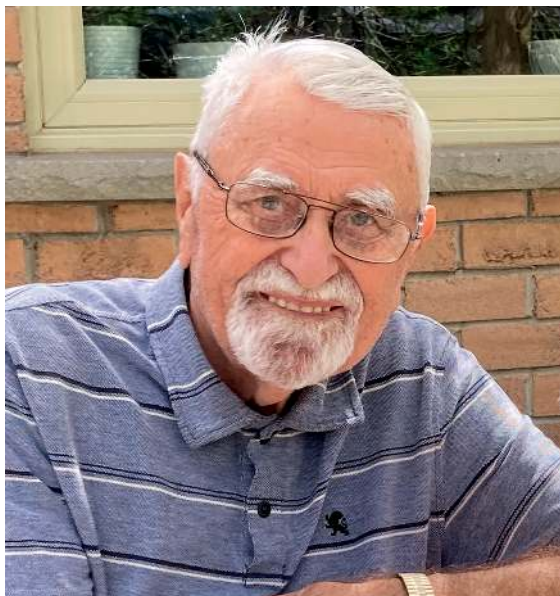

Писанки Адріанни Козири

Фото писанок надали організатори 51-го Загальнопольського конкурсу писанок ім. Михайла Ковальського

Від щирого серця вітаємо нашого
Тата, Діда і Прадіда

Володимира Мелеха з Його круглим 90-м Ювілеєм!

Бажаємо Тобі кріпкого здоров'я,
сил, любові, усмішки та наснаги до нових знань,
проектів і всіх благ Божих – на багаті літа!
Нехай Твої дні завжди будуть повні добрих емоцій,
уваги і пошани від людей!

Діти: Мирослава, Ірена, Анна і Гражина з чоловіками
Внуки: Пилип, Нікуся, Домініка, Данель, Борис,
Олекса, Дарія і Ксеня з чоловіками і нареченими
Правнуки: Дерек, Олівія та Максим

Сердечно вітаємо Вуйка

ВОЛОДИМИРА МЕЛЕХА з ювілеєм 90-ліття

і бажаємо багато сил, міцного здоров'я,
Божого благословення – на багаті літа!

Володимир і Мирослав Купичі з родинами

Товариство «Вербицька земля» вплати від 1 червня до 31 грудня 2023 року

1. Андрій Добрянський (Гданськ) 200 зл
 2. Андрій Палюшок (Копенгаген, Данія) 200 зл
 3. Галина Блонська (Пененжно) 100 зл
 4. Роман Палюшок (Бартошиці) 200 зл
 5. Богдан Коць (Первіті) 200 зл
 6. Анна Нісевич (Пененжно) 100 зл
 7. Галина і Іван Смики (Пененжно) 200 зл
 8. Марко Палюшок (Острий Камінь) 500 зл
 9. Данута Кіх-Заторська (Пйотровець) 200 зл
 10. Роман Палюшок (Бартошиці) 200 зл
 11. Михайло Мазурек (Переводів) 200 зл
 12. Софія і Анна Грибики (Струбно) 100 зл
 13. Марія Лацко (Фромборк) 200 зл
 14. Параскевія Коць (Фромборк) 100 зл
 15. Данута Коць (Ольштин) 200 зл
 16. Ірена Боднар (Гурово-Ілавецьке) 200 зл
 17. Ірена Коць-Ульбрих (Варшава) 200 зл
 18. Анонім 500 зл
 19. Катерина і Андрій Добрянські (Гданськ) 200 зл
 20. Стефанія Маркович (Варшава) 500 зл
 21. Жан Буско (Франція) 200 євро – 839,80 зл
- Вплати від січня до квітня 2024 року будуть також опубліковані пізніше в «Нашому слові».

Bank Millennium S.A.
ul. Stanisława Żaryna 2A, 02-593 Warszawa
53 1160 2202 0000 0000 8343 4012
IBAN PL: 53 1160 2202 0000 0000 8343 4012
SWIFT: BIG BPL PW

Усім жертводавцям – сердечно дякуємо. Дуже просимо про подальші пожертви на утримання порядку біля церкви, на цвинтарі, Черневі, а також очищення смітника біля цвинтаря. В минулому 2023 році покіс трави на вищезгаданих місцях відбувався шестикратно, щоб утримати належний порядок. Пригадуємо про поїздку до Вербиці і рідних сторін, яка відбудеться 5-7 липня 2024 року. Кошт екскурсії – 800 зл (дорога, 2 нічліги зі сніданками, почастинок). Охочих просимо про запис і передплату до 20 травня 2024 року (термін пов'язаний з резервацією автобусу і готелю). Просимо всіх охочих, небайдужих, молодших та старших, у котрих земля наших батьків, дідів і прадідів залишається в серцях і душах, поповнити ряди нашого Товариства. Будемо раді спільно з Вами зберігати історичну пам'ять наших споконвічних земель та берегти від занепаду наше минуле. Усю інформацію про діяльність Товариства можна отримати за номерами телефонів: 500 289 866 (Марія Білас) та 696 516 134 (Данута Кіх-Заторська).

Підготувала Данута Кіх-Заторська (Пйотровець),
Товариство «Вербицька земля»

Наше Слово

Adres: Redakcja "Nasze Słowo", ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa, tel.: **biuro redakcji** – tel./fax 22 677-88-10, +48 510-162-854, redaktor naczelny – 22 677-88-11, sekretarz redakcji – 22 677-84-46, redakcja – 22 677-84-45. **E-mail:** redakcja@nasze-slowo.pl, prenumerata@nasze-slowo.pl, ogloszenia@nasze-slowo.pl Internet: www.nasze-slowo.pl **Kolegium Redakcyjne:** Piotr Tyma, Paweł Łoza, Tetiana Daniuczenko, Anastazja Krawczuk. **Zespół redakcyjny:** zastępca redaktora naczelnego – Paweł Łoza, sekretarz – Tetiana Daniuczenko, **redaktorzy** – Igor Szczerba (Warszawa), Anna Winnicka (Koszalin), Grzegorz Spodarek (Kętrzyn), Katarzyna Komar-Macyńska (Przemyśl), redaktor stylistyczny – Anna Russu, redaktor techniczny – Olga Michaluk, **biuro redakcji** – Katarzyna Stepan. **Współpracownicy:** Anastazja Krawczuk (Warszawa), Stefan Migus (Olsztyn), Piotr Andrusieczko (Kijów), Ludmiła Łabowicz (Białystok), Olena Humeniuk (Kijów), Adam Wiewióрка (Legnica), Daryna Popil (Warszawa), Władysław Graban (Krynica Zdrój), Piotr Wirchniański (Gładyszów). **Wydawca:** Związek Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7 03-614 Warszawa, tel.: 22 679-96-77 (sekretariat), E-mail: sekretariat@ukraincy.org.pl, biuro@ukraincy.org.pl Internet: http://ukraincy.org.pl **Fotoskład:** Redakcja „Nasze Słowo” **Druk:** Drukarnia „Efekt”. Nakład 2000 egz. Pismo dofinansowane ze środków budżetu państwa Związku Ukraińców w Polsce, ul. Kościeliska 7, 03-614 Warszawa.

Konto bankowe dla wpłat w PLN: 47 1160 2202 0000 0000 5515 6292

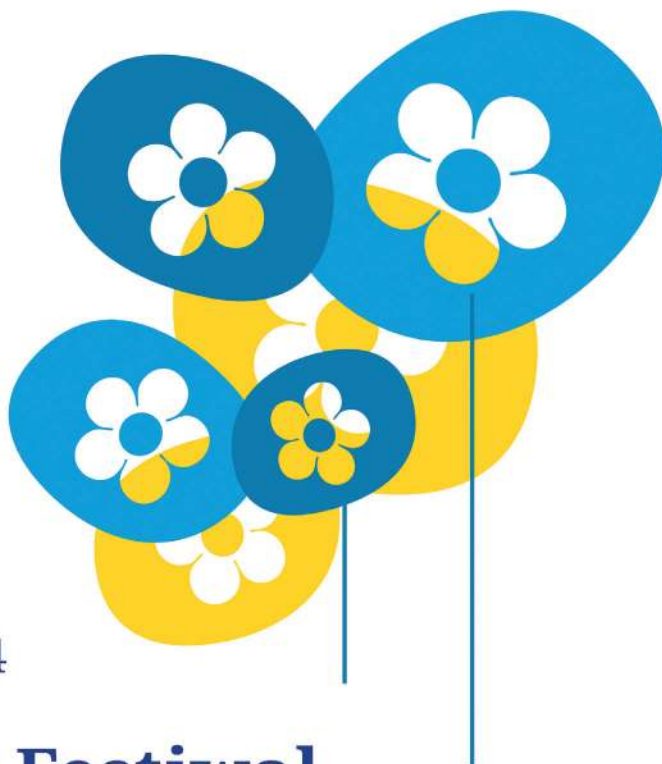
Konto bankowe dla wpłat w EURO, CAD: IBAN: PL47 1160 2202 0000 0000 5515 6292 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa,

Konto bankowe dla wpłat tylko w USD: IBAN: PL20 1160 2202 0000 0000 5515 6196 BIC/S.W.I.F.T.: BIGBPLPWXXX Bank Millennium S.A., ul. S. Żaryna 2a, 02-593 Warszawa.

Poglądy autorów publikacji nie zawsze są zbieżne z poglądami redakcji. Za wiarygodność faktów odpowiadają autorzy. Redakcja nie zwraca tekstów nie zamówionych oraz zastrzega sobie prawo ich redagowania, skracania i zmiany tytułów. Koresponduje z czytelnikami tylko na łamach tygodnika. Rozpowszechnianie materiałów z „Naszego Słowa” wyłącznie za zgodą redakcji. Za treść ogłoszeń i reklam redakcja nie ponosi odpowiedzialności.

„Nasze Słowo” dostępne jest w oddziałach Poczty Polskiej, w wybranych EMPIK-ach oraz w wydaniu internetowym www.eprasa.pl/news/nasze-slowo.

Publikacje wyrażają jedynie poglądy autora/ów i nie mogą być utożsamiane z oficjalnym stanowiskiem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Statuti wyrażają точку zору авторів і не можуть уособлювати офіційну позицію Міністра внутрішніх справ та адміністрації.

18–19 maja 2024/18–19 травня 2024

56. Dziecięcy Festiwal Kultury Ukraińskiej

56. Дитячий фестиваль української культури

Teatr im. Aleksandra Sewruka w Elblągu, ul. Teatralna 11

18 maja

godz. 10.00

Koncert 56. Dziecięcego Festiwalu Kultury
Ukraińskiej – prezentacja zespołów dziecięcych

godz. 17.30

Koncert zespołów działających przy ZSO
im. Markiana Szaszkiewicza w Przemyślu
„PRZEMYŚL W ELBLĄGU”

19 maja

godz. 10.30

Koncert galowy 56. Dziecięcego Festiwalu
Kultury Ukraińskiej

18 травня

10.00 год.

Концерт 56. Дитячого фестивалю української
культури – презентація дитячих ансамблів

17.30 год.

Концерт гуртів, які діють при КЗШ
ім. Маркіяна Шашкевича у Перемишлі
«ПЕРЕМИШЛЬ В ЕЛЬБЛОНЗІ»

19 травня

10.30 год.

Гала-концерт 56. Дитячого фестивалю
української культури

Organizator:
Związek Ukraińców w Polsce
Zarząd Oddziału w Elblągu

Організатор:
Об'єднання українців у Польщі
Управа відділу в Ельблонзі

Dofinansowano ze środków dotacji:
Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji
Samorządu Województwa Warmińsko-Mazurskiego
Prezydenta Miasta Elbląg
Powiatu Elbląskiego

Дофінансовано із засобів дотації:
Міністра внутрішніх справ і адміністрації
Самоуправління Вармінсько-Мазурського воєводства
Президента Міста Ельблонг
Ельблонзького повіту

Zorganizowano przy współpracy
z Teatrem im. Aleksandra Sewruka w Elblągu

Організовано у співпраці
з Театром ім. Александра Севрука в Ельблонзі

Patronat medialny/Media-patronat

Razem z Tobą
dobra strona niepełnosprawnych

Наше Слово